

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Викуплення Христа

Старійшина Олександр Драчов

Територіальний сімдесятник, Східноєвропейська територія

Якось мені довелося говорити з людьми, які думають, що “ера Христа скінчилася і розпочався новий виток еволюції. І те, що виконав Христос, просто потрапляє в правильну систему координат поведінки у суспільстві; мораль і заповіді, які Він уклав, є чудовими, але ми просуваємося далі”. І прямо в той момент я подумав про Великдень і те, що насправді означає Воскресіння Спасителя.

З дитинства я пам’ятаю це свято— ясний весняний день з пасками, крашанками, усмішками, спогадами про предків і словами “Христос воскрес!”

Я вірю, що Христос воскрес, що Він помер і на третій день піднявся з мертвих. Я знаю, що завдяки Його Воскресінню я житиму зі своєю сім’єю вічно. У гімні “О, який пречудовий лунатиме спів” є такі слова:

О, яка буде там незрівнянна краса!

О, який там лунатиме спів!

Нам блаженство і радість наповнять серця:

Ми в обіймах Небесних батьків.

В кожнім серці лунатиме радісний спів—

Ми в обіймах Небесних батьків.

Коли я думаю про тих, хто шукає сенс життя, я згадую про Воскресіння Христа. І тоді все стає на свої місця. А вагання, сумніви, розчарування зникають. Старійшина

Крістофферсон сказав: “Якщо Ісус дійсно воскрес буквально, то з цього беззаперечно витікає, що Він є божественною істотою. Жоден простий смертний не має в собі сили, щоб ожити після смерті”. У світі є багато різних вчень. Але чи був ще хтось, хто подолав смерть, потрапив за завису і повернувся як воскресла істота з досконалим тілом і знанням? “Оскільки Він воскрес, Ісус мав бути Богом, саме Єдинородженим від Батька. Тому те, чого Він навчав, є істинним; Бог не може обманювати. Тому Він був Творцем землі, як Він і сказав. Тому і небеса, і пекло існують, як Він і навчав. Тому існує світ духів, який Він відвідав після Своєї смерті. Тому Він прийде знову, як сказали ангели, і

“буде особисто царювати на землі”. Тому є воскресіння і останній суд для всіх.

Знання про воскресіння дає нам мужність перед обличчям смерті. Коли помер батько моєї дружини, я сумував, дивлячись на горе близьких, які не вірили у воскресіння. Але у світлі очей моєї коханої я бачив світло віри і надії. Вона була спокійна і засмучувалася лише через тимчасову розлуку. Я чув її свідчення, що ми будемо разом. Це схоже на людей Аммона у Книзі Мормона, які “ніколи не дивилися на смерть з якою-небудь мірою жаху через їхню надію і погляди на Христа і воскресіння; отже, смерть була поглинута для них перемогою Христа над нею”. Сам Христос сказав: “Промовляє

Старійшина
Олександр Драчов

до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”. Як тоді шукати правди без Христа? Ніяк!

Коли я відвідував храм, то отримав підтвердження слів пророка, що “храми є живим, діючим свідченням нашої віри у реальність воскресіння. Вони забезпечують священне оточення, в якому живі повірники можуть виконувати всі необхідні обряди смертного життя для тих, хто живе у світі духів”.

Надія на воскресіння і життя з близькими змінює наше бачення земного життя. Чим більше людей

вірять у це, тим кращим стане наше суспільство. Воскресіння— це більше, ніж просто поєднання духа й тіла. З Книги Мормона ми дізнаємось, що відновлення приводить знову “диявольське до диявольського” і “добре до того, що є добрим”.

За словами старійшини Ніла А. Максвелла: “Перемога Христа над смертю поклала кінець скруті людини. Тепер є лише особисті неприємності, але і від них нас можуть врятувати, якщо ми будемо дотримуватися учень Того, Хто врятував нас від загального знищення”. ■

неслухняність. Гріхи обтяжують і пригнічують нас, викликають всілякі сумніви, приносять страждання, зупиняють наш духовний розвиток і навіть повертають його у зворотному напрямку, але, за допомогою щирого покаяння, ми можемо звільнитися від впливу гріха. “Лише через покаяння ми отримуємо доступ до викупної милості Ісуса Христа..., [яка] направляє нас до свободи, впевненості та миру” (Д. Тодд Крістофферсон, “Небесний дар покаяння,” *Ліягона*, листопад 2011, 38).

У Писаннях розповідається історія про Спокуту. “І ось, Він витерпить спокуси, і біль у тілі, голод, спрагу і втому, навіть більше, ніж людина може витерпіти, якщо це не до смерті; бо знай, кров виступить з кожної пори, таким великим буде Його страждання за злочестивість і мерзоти Його народу” (Мосія 3:7). Коли я думаю через що пройшов Ісус Христос, приносячи Свою спокутуючу жертву за кожного, хто жив, живе і житиме на Землі, мене наповнює бажання “відмовитися від тілесної людини”, позбутися слабкостей, які так легко опановують мене у повсякденному житті, стати кращою, чистішою, смиреннішою і добрішою. У складних ситуаціях я покладаюся на допомогу Небес і знаю, що можу розраховувати на цю допомогу, якщо залишусь вірною своїм завітам.

Коли ми виконуємо свою частину роботи і робимо все, що в наших силах, ми неодмінно можемо розраховувати на рятівну благодать. Господь завжди готовий втішити

МІСЦЕВІ СТОРІНКИ

Вдячність за дар Викуплення

Олена Ул'янова
Балтійська місія

Коли я розмірковую над значенням Спокути Ісуса Христа в житті кожної людини, я роблю висновок, що я все ще не можу повністю охопити весь масштаб і велич цієї події. Я навіки вдячна за дар, який дозволяє повернутися у присутність Небесних Батьків після земного випробування. Спокута є центром евангелії і плану спасіння, підготовленого для нас Небесним Батьком, а також виявом Божественної любові до нас. Наш Спаситель і Викупитель, Ісус Христос,—це надійний міст, який дозволяє нам подолати прірву, що лежить між нами і Небесним Батьком через нашу

і зміцнити, звільнити від страху і підтримати. Він дає надію і пропонує настанови. Колись кожен з нас постане перед Викупителем і Суддею, і я дуже хочу, щоб у той момент я могла сміливо подивитися Йому в обличчя і сказати, що мої вчинки були праведними, і висловити свою вдячність за те, що заради мене Він пролив Свою кров. ■

“Це є Христос”

Зейне Цеймере

Президент Товариства допомоги першої Ризької філії Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

Один з моїх улюблених гімнів— “Це є Христос”. Мелодія пісні просто чудова, а слова примушують

**Зейне
Цеймере**

мене замислитися над Спокутою Ісуса Христа. Слова були написані апостолом Джеймсом Е. Фаустом, і ця пісня схожа на його свідчення про Христа.

Я можу уявити, як старійшина Фауст промовляє ці слова перед членами Церкви на причасних зборах:

*“Читаю я слова палкі
Його молитви в Гефсиманії.
За мене теж Він кров пролив,
Він любить і мене, я знаю це.
Тому я теж, як ті святі,
Засвідчити хотів:
Це є Христос.
Це є Христос, це Божий Син
святий,
Спаситель наш, Він людство
врятував.
Це є Христос, Він душі нам
зцілив,
Життя навек подарував”.*

Кожного разу, коли я чую цю пісню, моє серце сповнюється вдячністю, а очі—сльозами, тому що я відчуваю велику любов мого Спасителя до мене і до всіх нас. Наш улюблений Брат віддав Своє життя за мене, за всіх моїх близьких, щоб у нас була можливість жити разом вічно. Це страждання примусило Його “тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом” (Учення і Завіти 19:18). Він зніс “муки, і страждання, і спокуси всякого роду”, Він узяв на Себе навіть наші недуги (див. Алма 7:11–12). “За мене теж Він кров пролив”.

Цей сповнений любові вчинок Ісуса дає мені надію і зміцнює

мене кожен день мого життя, коли я борюся з різними спокусами і випробуваннями. Він вчить мене бути терплячою по відношенню до інших і до себе, тому що я знаю—наші слабкості можуть бути перетворені на силу, як обіцяно у книзі Етера, 12-му розділі, 27-му вірші.

Я така вдячна за кожен день мого життя на цій Землі і за можливість вчитися, як бути щасливою навіть серед труднощів і важких випробувань, зростати і розвиватися духовно, роблячи маленькі кроки до моєї головної мети—вічного життя з моєю вічною сім’єю. ■

Помічайте Свої Благословення

Еха Вахтрас

Талліннська філія, Естонія

Тілесна людина і вічна боже-ственна людина знаходяться у нашому тілі одночасно. Вічна є частиною Батька і знає все. Але тілесна людина часто розуміє значення речей, лише коли втрачає їх.

Я хочу поділитися з вами трьома історіями з власного досвіду, коли я дуже чітко це відчувала.

Я ходжу до Церкви щонеділі й приймаю причастя. Це поновлює мої завіти з Господом, оновлює і зміцнює мене, щоб я краще могла справлятися з усіма ситуаціями, з якими стикаюся протягом тижня. Ми дуже швидко звикаємо до хороших речей, які підтримують і зміцнюють

нас, і ми дуже легко можемо почати приймати їх за належне.

Коли я не маю можливості піти до Церкви в якусь із неділь, я помічаю різницю. Я можу відчувати, що мені бракує чогось дуже важливого. Молитва і вивчення Писань допомагають вижити протягом тижня. Але прийняття причастя тиждень потому збільшує моє почуття вдячності і робить його більш живим. Потім я знову чітко розумію, наскільки велике значення мають благословення для нас.

Господь повелів нам часто збиратися разом в Його ім'я. Якщо протягом тижня я можу зустрітися зі своїми людьми хоча б один раз, то в неділю я відчуваю, що в мене залишилося трохи пального. Я можу більше зосередитися на інших речах, аніж просто поновлювати свої запаси. Я більш уважна і помічаю можливості для служіння. Я визначаю, кого потрібно підтримати посмішкою, обіймами, обміном слів любові. Я помічаю можливості, щоб радіти і дарувати радість.

Моя робота дає мені можливість відвідувати храм кожні сім тижнів. Цього літа храмовий готель для відвідувачів ремонтували, і я пропустила відвідування храму. Яким же довгим було очікування! Не проходило й дня, щоб я не думала про храм. Ніщо і ніхто не могли зменшити мого прагнення. Я переглядала храмові картки знову і знову, особливо ті, які потребували запечатування. Я відчувала, що вони також очікували моменту, коли нарешті зустрінуться зі своїми близькими.

У храмі зустрічаються люди дуже різного походження, щоб потім працювати як одна сім'я протягом тижня. Це досконала можливість для зростання в нас толерантності, турботи і любові. У храмі ми відчуваємо мир, ми можемо пробачати інших, включаючи себе, тому що відчуваємо досконалу любов Бога і Його Сина дуже чітко.

Зміни після повернення з храму додому є помітними. Я відчуваю зростання під час причасних зборів та інших звичайних ситуацій. Я чітко пам'ятаю свій стан перед поїздом до храму, і це може бути порівнянням для мене. Я більш спокійна, зібрана і щасливіша. Я помічаю більше можливостей для служіння, я відчуваю більше любові до своїх братів і сестер. Мені легше

пам'ятати, що наша тілесна природа відповідає за те, що ми осуджуємо і засуджуємо інших за їхню поведінку. Мені легше пам'ятати, що Бог любить усіх Своїх дітей і бачить серце кожного.

Ніхто не безгрішний. Усім потрібно покаятися. "Хто з вас без гріха,—нехай перший на неї той каменем кине!" (Іван 8:7),— сказав Ісус книжникам і фарисеям, які хотіли побити камінням жінку, схоплену в перелюбі. Якщо ми пробачаємо грішників, то отримуємо мир. Суд Бога є правильним.

Я свідчу, що Бог живе і керує Своєю Церквою і що завдяки спокутній жертві Ісуса ми всі маємо можливість повернутися до Нього, якщо ми вірні і стійкі у виконанні нашої частини. ■

Великодні традиції сім'ї Суїссе

Девід С. Суїссе

Колишній президент Литовського округу

Свята завжди є чудовим часом для сімей, щоб зібратися разом, аби розважатися, підтримувати стосунки й отримати кілька корисних духовних уроків. Для нашої сім'ї одним з таких свят є Великдень. Завдяки своїй вигадливості бабуся Суїссе завжди робить веселі сюрпризи для дітей та онуків. Свої підготування вона починає невдовзі після останнього сімейного святкування Великодня. Упродовж усього року вона збирає шкаралупки від яєць, які використала для випікання і

готування страв для сім'ї. Вона обережно робить отвір з одного кінця кожного яйця та трусить його, поки яйце не витече; при цьому шкаралупки залишаються майже цілими.

Коли наближається Великдень, шкаралупки наповнюються конфетті і загортаються у тонкий кольоровий обгортковий папір. Онуки залюбки допомагають це робити, а також фарбувати варені яйця. І ось вони вже готові ховати пластикові яйця із сюрпризами і справжні, пофарбовані зварені яйця.

Великодній день сім'ї Суїссе

Девід С. Суїссе з онуком

Великодні яйця

діти починають пошук на 30 секунд раніше за решту дітей, які потім приєднуються до них у пошуку схованих яєць, а також сюрпризів, розвішаних на деревах.

На подвір'ї перед будинком йде пошук яєць "старшими дітьми", і в ньому бере участь навіть прабабуся. Яйця, наповнені конфетти, заховані в різних місцях серед пластикових і справжніх яєць. Подається сигнал і починається стовпотворіння. Мета—зібрати якомога більше яєць, при цьому треба намагатися здивувати всіх, кого можна, розбивши яйце, наповнене конфетти, на голові. Навіть маленькі діти намагаються взяти участь у цій грі. Найбільший приз—пластикове яйце з 20 доларами в середині.

Ця гра потім знову переходить на задній двір, де дідусь вже поклав сидельця на пару своїх кіз, щоб на них покаталися молодші онуки. Максимальна вага дитини має бути не більше 27 кг, тому, іноді, декому доводиться розчаруватися, бо виявляється, що вони за минулий рік "трохи підросли". Реакція наїзників різноманітна: від ентузіазму з боку вже досвідчених наїзників до "зніміть мене звідси" з боку боязких дітей, які тільки-но почали ходити.

Яким же благословенням є сім'я. Євангелія Ісуса Христа дає нам надію мати вічні стосунки з членами наших сімей. Я впевнений, що колись у майбутньому, там, за завісою, ми всі будемо озиратися на ці розваги з ніжністю й любов'ю. А цікаво, чи будуть яйця та конфетти на небесах? ■

Зазвичай, сім'я збирається разом у суботу, напередодні Великодня. На святкування Великодня ми збираємося разом у нашому домі. Перед тим, як сісти за святковий стіл, для нас настає час для духовної думки і висловлення вдячності за наші благословення й нашого Спасителя, Ісуса Христа.

Смачна їжа, приготована бабусею, чекає в ідальні. Наше меню таке: шинка, картопляний салат, консервована квасоля, свіжоспечені булочки та різні салати. Після десерту—печива, шоколадного торта й морозива—починаються розваги. Спочатку онуки шукають на задньому дворі яйця. Маленькі

Як я знайшла мир у Христі

Ірина Власенко

Черкаська філія, Українська Київська місія

Усім ї батьків я чула про Бога від мами і бабусі. Коли я залишалася з бабусею, то чула, як вона читала Біблію. Маму дорікали в тому, що її мати вірить у Бога. У той час віруючі боялися відкрито ходити до церкви. Вдома мама говорила про існування Бога з обережністю.

Коли я виросла, то залишила рідну домівку і стала жити в іншому місті. Іноді я заходила в православну церкву, бо відчувала необхідність у спілкуванні з Богом. Я дивилася на ікони, ставила свічку і думала, що так і відбувається зустріч з Небесним Батьком.

Наше життя в кінці 90-х років ХХ століття було сповнено тривоги і невизначеності. Ми переживали лам суспільного устрою. У країні панувала економічна криза. Ми втрачали звичні соціальні зв'язки, робочі місця, конституційні гарантії і внутрішній спокій.

Одного зимового вечора в кінці 1997 року до нас прийшли місіонери Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Місіонери свідчили про те, що Ісус Христос живий і любить нас. І я відчула тепло і спокій в серце.

Завдяки місіонерам, я отримала власне свідчення, що Ісус є Христос і відгукнулася на запрошення Господа: "Прийдіть до Мене, усі

стружені та обтяжені, і Я вас заспокою!" (Матвій 11:28).

Сімейні проблеми, фінансова непевність, власні хвороби і хвороби дітей насунулися на мене занадто великим тягарем. Я поклялася на Господа в пошуках рівноваги у власному житті.

Ісус вів мене крізь бурхливі події, що вирували в навколишньому світі. Іноді випробування здавалися надто важкими для мене. Однак я не залишалася на самоті, тому що поруч був Господь.

Коли я шукала підтримки в Священних Писаннях, то знайшла розповідь про бурю на морі, в якій опинилися учні і Вчитель. "І знялася ось буря велика, а хвилі вливалися в човен, аж човен водою вже був переповнився! А Він спав на кормі на подушці... І вони розбудили Його та й сказали Йому: Учителю, чи Тобі байдуже, що ми гинемо? Тоді він устав, і вітрові заборонив, і до моря сказав: Мовчи, перестань! І стих вітер, і тиша велика настала" (Марк 4:37-39).

Я знаю, що Христос має силу приборкати будь-яку бурю, як на морі, так і в нашому житті. Ісус зробив усе, щоб заспокоїти учнів, яких Він любив.

Господь навчив мене прагнути до тиші, до внутрішньої тиші. Серед думок, переживань про майбутнє і спогадів про минуле не залишається місця для спокою і миру. Серед сум'яття і хвилювань так багато причин не прощати, ображатися і судити інших. Коли наші душі знаходяться в стані спокою, то ми зможемо побачити, що все це минуще.

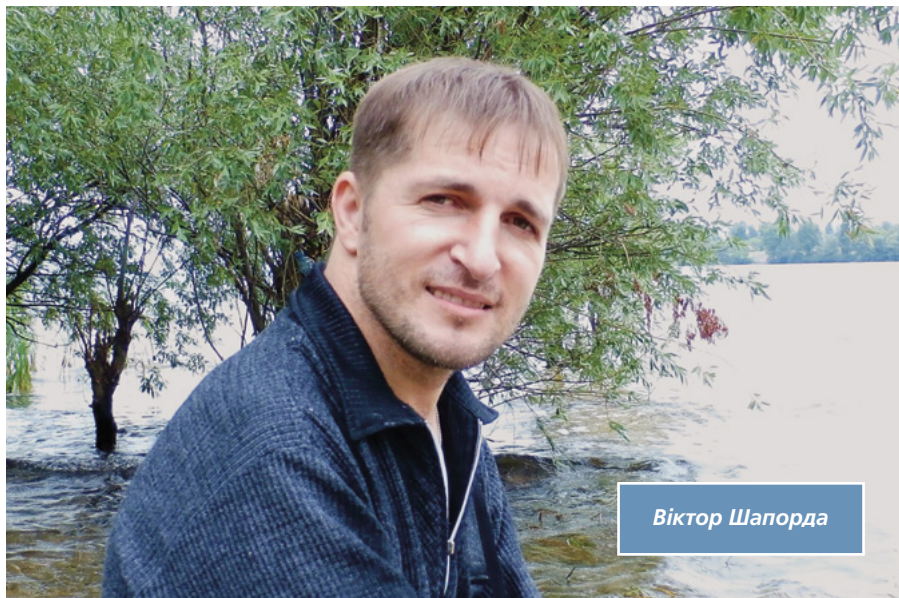
Незадовго до розп'яття Ісус залишив нам у дар мир: "Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!" (Іван 14:27).

Щоб прийняти мир Христа, потрібно перебувати у внутрішній тиші. Тоді ми відкриті для зустрічі з волею Бога, зі Словом Бога, з любов'ю Бога. У тиші наша довіра Господу зростає. У тиші ми здатні розкрити себе, хоча це може принести прикрість. У тиші ми здатні каятися. У тиші і покаянні наші серця переповнені Святим Духом і безмежною любов'ю Бога. І тоді настає мир. Мир, який залишив нам Ісус.

Я знаю, що мир у душі приходить від Господа Ісуса Христа. Я знаю, що Христос здатний приборкати будь-яку бурю, яка піднімається в нашому житті. Я знаю, що після бурі завжди настає велика тиша. Я знаю, що спокій і злагода в серці приходять через віру в Бога. ■

Ірина Власенко

Віктор Шапорда

З чого починається віра

Віктор Шапорда

Черкаська філія, Українська Київська місія

Більшість людей в якийсь момент свого життя задаються питанням про його сенс, звідки ми прийшли і навіщо, що спонукає або примушує людину жити...

Відповіддю на багато питань, які виникають у людини, може бути просте слово “віра”. І навіть не саме слово, а його глибокий зміст, сутність і сила, укладені в цій сутності.

Що б не робила людина, сподіваючись отримати результат від своїх дій, все це рухається завдяки її вірі та очікуванням ще невидимого, але вже бажаного.

Але віра, про яку я хочу зараз поговорити, це віра в Бога Батька, Його Сина Ісуса Христа і Святого Духа, який відкриває повноту

відновленої евангелії, як і будь-яку іншу Божественну істину. Це саме та віра, що може повністю задовольнити те, що очікується будь-яким земним розумом, бо немає нічого неможливого для того, хто зробить Спасителя Ісуса Христа виконавцем своєї віри.

Саме Він, Ісус Христос, Син Божий, прийшов на Землю в повноту часів і Своїм прикладом показав шлях до спасіння кожному, хто повірить Йому. Пройшовши через невіру і глузування, відчувши немислимі фізичні і духовні муки через гріх людей, Він був розп'ятий на хресті і воскрес на третій день у всій величі Своєї досконалої любові.

Він прийняв гріхи світу, викупивши кожного з нас заради того, щоб перед законом, завдяки своїй любові, стати захисником і виконавцем нашої віри.

Щоб я і ви могли отримувати відповідно до своїх мрій, без примусу діяти за власною волею, згідно зі своєю вірою. Але з чого починається така віра?

В одному з послань Павла в Новому Завіті записано: “Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове” (Римлянам 10:17). Виходить, що, коли ми чуємо “слово Христове”, з нами має щось статися. Але як саме?

У Книзі Мормона пророк порівнює “слово Боже” з насінням: “Тепер ми порівнюємо Слово з насінням. Тож, якщо ви знайдете місце, щоб насіння могло бути посіяне у вашому серці, знайте, якщо це справжнє насіння, тобто добре насіння, якщо ви не викинете його вашою зневірою, щоб чинити опір Духові Господа, знайте, воно почне розбухати у вашій душі...” (Алма 32:28). Коли є насіння, то повинен бути і ґрунт, куди може бути посіяне це насіння. Цим ґрунтом, цим місцем може стати наше підготовлене серце і розум.

Що ж станеться далі, якщо ми зробимо таку спробу? Згідно зі словами пророка, якщо це добре насіння, а ґрунт підготовлений та удобрений, “воно [насіння або слово Бога] розбухає і пускає паростки, і починає рости” (Алма 32:33).

Але навіть для доброго насіння, щоб воно росло, крім підготовленого

ґрунту, потрібні сприятливі умови. А це вказує нам на те, що потрібно триматися подалі від усього, що може зашкодити зростанню віри, і шукати все те, що сприятливо впливає на її зростання.

Одне з таких сприятливих місць—це домівка. Домашнє середовище найбільше придатне до сприйняття істини. Слова евангелії найкраще сприймаються під час сімейного вивчення. Немає кращого місця для пізнання та утвердження віри, ніж домівка, саме там закладаються основи тієї віри, що творить чудеса.

Хіба це не диво повірити і переконатися всім своїм еством у тому, чого ти раніше і не уявляв у своєму житті до того часу, поки не провів маленький експеримент, дозволивши (вірі) та маленькому насінню (слову) вирости в дерево знань з плодами життя вічного.

І ця обіцянка йде від Господа: “І той, хто вірить у те, що Я сказав, того Я відвідаю проявами Мого Духа, і він знатиме і складатиме свідчення. Бо через Мій Дух він знатиме, що це істина; бо Він переконує людей чинити добро” (Етер 4:11).

Одного разу мені, ще не члену Церкви, член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів задав таке питання: “Чи хотіли б ви знати більше про Бога?” І хоч до цього подібні питання я чув не один раз, але з того дня слово “Бог” щодня крутилося в моїй голові, що в результаті підготувало моє серце до посадки в нього насіння віри. І це відбулося завдяки “слухання[ю] через Слово Христове”.

Свого часу я повірив і прийняв Ісуса Христа як свого Творця і Спасителя, як Виконавця моєї найкращої віри. А тепер я знаю, що Його Спокута приносить мир, зцілення і радість як для земного життя, так і радість, що проростає у вічність, якщо я не відмовляюся від Його заповідей.

Я знаю, хоча мої сили обмежені, могутність Бога не має кордонів. Я знаю, що Бог—наш Батько, що Господь Ісус Христос—наш люблячий Спаситель, що Вони відновили повноту евангелії в останні дні через пророка Джозефа Сміта. Святий Дух може підтвердити це кожному, хто має скрушене серце й упокорений дух. ■

Радість—в Ісусі Христі

Ольга Прокопович

Вінницька філія, Українська Київська місія

У Книзі Мормона я прочитала про радість (2 Нефій 2:25). Коли людина молода і здорова, почуття радості є закономірним і логічним. Але з роками, коли людина втрачає здоров'я, слова про радість звучать для неї дивно.

За 19 років мого членства в Церкві я переконалася в тому, що можна бути щасливою і мати радість незалежно від обставин. Я навчилася радіти маленьким і великим речам: чути спів птахів, відчувати запах

Ольга Прокопович з молодшим онуком Назаром

квітів, обійми моїх трьох онуків. Але найбільшу радість я відчуваю від усвідомлення того, що я куплена дорогою ціною. Цю радість дарує Ісус Христос. Його народження, життя і приклад, хрест Голгофи і чудесне воскресіння наповнюють моє серце величезною вдячністю і щастям. Усі мої життєві випробування я сприймаю не як покарання, а як досвід, який зміцнює мою віру і підтримує інших людей.

І сьогодні моє серце радіє від того, що моя мама, дочка і вся її родина живуть за евангелією, що старший онук почав служити в храмі, а його молодша сестра і брат люблять читати Священні Писання і співати пісні Початкового товариства.

Незважаючи на те, що я майже втратила зір, я знаю, що мій Викупитель живий. Він дає мені сили, радість і надію на вічне життя. ■